

Sermó del *Coremer*

24 de març de 2018, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Estimat germà Joan, *Coremer* d'enguany; benvolguts companys/es confreres, membres de la junta rectora de l'Associació de les Confraries, autoritats, germans i germanes, tots:

Cada any, en aquest acte d'inici de la Setmana santa Manacorina, me toca a mi fer la presentació del *Coremer*. La veritat és que no me costa en absolut, però tal vegada seria bo que no fos sempre la mateixa persona que presentàs el *Coremer* per allò d'evitar repeticions, però els companys de l'Associació de Confraries m'han tornat designar a mi per allò de que se suposa que som la persona que més coneix el predicador.

Dit això, com veis en un llenguatge molt col·loquial i familiar, passaré a parlar del nostre *Coremer* d'enguany, per altra banda conegut ja per molts de vosaltres.

Mn. Joan Bauzà i Bauzà va néixer a Vilafranca, quina casualitat! igual que el *Coremer* de l'any passat, Mn. Bartomeu Català, director del Projecte Home. Es veu que la Vila, a més de terra de bons melons, també engendra persones de molta vàlua i prestigi.

No us avorrire narrar-vos l'ampli i dens currículum de Mn. Joan, ja que el teniu escrit en el programa; permeteu-me però que en destaquï els seus trets més importants per després poder-ne desenvolupar alguns.

Llicenciat en Filosofia i Lletres (Universitat de València), en Ciències Socials (Universitat Sant Tomàs d'Aquino de Roma), diplomad en Ciències i Tècniques de l'Opinió Pública.

Professor de Sociologia i Medis de comunicació a la Facultat Pontifícia i Civil de Teologia de Lima (Perú), d'Ètica i de les comunicacions al Centre Universitari Alberta Jiménez.

Va ser uns anys missioner a Lima, rector del seminari Major de Mallorca, també, com sabeu, rector de la parròquia dels Dolors de Manacor, assessor de COPE Mallorca, emissora des de la qual ha participat en múltiples programes, Delegat de mitjans de Comunicació del Bisbat, canonge de la Seu essent els darrers anys president del Capítol. Actualment és el director de la Residència per a preveres i ben bé podia haver estat bisbe.

Podria destacar molts aspectes de Mn. Bauzà ja que és un home polifacètic: bon comunicador, atent, diplomàtic, té una veu excel·lent tant quan parla com quan canta...

Però me centraré només i molt breument en dues qualitats seves: Primera, en Joan és un bon amic, fidel; si està en la seva mà fer un favor el fa; diu el que pensa i ho diu a la cara, la qual cosa és molt d'agrair. Pots confiar en ell i sol tenir molt bon criteri.

La segona qualitat: És una persona que parla clar, que arriba a la gent; el seu llenguatge és concret, actual, precís, sense enrevoltar innecessàriament; és un bon periodista i millor comunicador; creatiu i original en les seves allocucions o escrits i les seves propostes sempre raonades, es poden escoltar.

Estic segur que el seu missatge d'aquest vespre en el qual ens parlarà d'una mort i una vida, ens arribarà al cor i, de pas, gaudirem escoltant-lo. Mn. Joan Bauzà, *Coremer* del 2018, teniu la paraula.

Mn. Andreu Genovart

Rector de Manacor

Consiliari de l'Associació de Confraries de Manacor

Sermó del Coremer

24 de març de 2018, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

MORTS DE SETMANA SANTA

He estat convidat aquest capvespre a compartir amb tots vostès com viure la Setmana Santa que inciam. Pas a dir-vos de quina manera he decidit jo viure-la. Em dispòs a vincular-me en ella molt intensament tenint en compte aquests tres punts decisius:

Primer: El protagonista de Setmana Santa no és un heroi, és un condemnat a mort.

Segon: Aquest condemnat a mort és un innocent.

Tercer: Aquest innocent crucificat és viu encara ara, morí però no restà mort.

Punt per punt, pas a dir-ne una paraula.

En primer lloc, la Setmana Gran del cristianisme contempla un condemnat a la mort. Potser que no pugui aconseguir fer nul·la la sentència de la condemna de fa dos mil anys, però ningú no m'impedirà el 2018 estar jo devora el sentenciat i mostrar-li públicament el meu suport. Tenc Jesús com germà meu, però no tenc en exclusiva la seva germanor. Jesús és el germà universal, Jesús és ell i són tots els homes i dones del món. Quan diem Jesús, diem, per suposat, jueu, però també mallorquí, iraqià i coreà, siri i ruandès. El darrer cens mundial de condemnats a mort és el de 2017: els cristians perseguits en el nostre món no disminueix, va creixent. L'any passat, més de 3.000 persones foren assassinades pel motiu de ser el que nosaltres som, cristians. Per creure el que nosaltres creim, foren massacrats. Per practicar el que nosaltres practicam, foren abatuts.

Condemnaren un dia a Crist. On eren els dotze quan Jesús expirava dat el Calvari? On eren els cinc mil homes que un dia que patiren fam, Jesús els multiplicà el pans fins que quedaren associats? Són avui condemnats mils de persones. On són el 2018 tots els que se glorien de pertànyer a organismes supranacionals de Drets humans i fan tantes denúncies contra la violència al temps que fan tants silencis quan la violència s'aferrissa contra els qui es confessen cristians? On són ells? On som nosaltres, els qui anam a parròquies, batiam els fills i fem funerals a l'hora de denunciar les màfies que fan negocis de sang amb les "pateres" en les que embarquen acaramullats els que fugen de la fam al nord d'Àfrica, sabent prou bé que molts d'ells moriran en la travessia i seran tirats a aquest gran cementeri en que hem convertit el nostre mar Mediterrani? A Europa, es donaren, el 2017, 509 delictes d'odi, 361 contra els musulmans; Espanya fou el segon país europeu on més atacs a esglésies es registraren, es registraren exactament 208 atacs a la llibertat religiosa. Corea del Nord encapçala un any més el sanguinari llistat mundial de persecucions.

A altres tocà acompanyar a un que era condemnat a mort al Calvari. A nosaltres ens toca acompanyar mils altres condemnats a mort. Quan mirem el rostre dels Crists dels passos que traguem a la processó, hi hem de veure els mils rostres dels condemnats del segle XXI.

Vos convid a viure aquesta Setmana Santa en un segon registre: la mort de l'innocent. Més innocent que Jesús de Nazaret, cap altre. Però, innocents com ell de la culpa per la qual foren condemnats, molts en el nostre propi temps. Serà trist, però és just que un culpable sigui condemnat. Però és trist, injust i indignant que un innocent sigui igualment condemnat.

I n'hi ha de corruptes a condemnar, però d'innocents, no n'hi ha cap a condemnar. I malgrat, es condemnen. A Mallorca, un regidor d'ajuntament va sortir retratat a les portades de tots els medis locals i nacionals emmanillat de mans, tot per acabar després sense ni tan sols ser acusat. A Outreau, petit poble

Sermó del Coremer

24 de març de 2018, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

francès, estellà un escàndol de pederàstia el 2004. Cinc anys després alguns dels condemnats foren declarats innocents, un dels quals, desesperat, s'havia suïcidat ja a la presó on estava.

La presumpció d'innocència és l'assignatura suspesa de la nostra convivència: n'hi ha molts que disparen abans de saber res sobre la culpabilitat. Si sabem casos de gent innocent que és perseguida sense raó, malgrat tan sol sigui una difamació o calúmnia, fem-li costat en aquesta Setmana Santa. És de la dolenteria que n'hem de ser contraris, de la innocència n'hem de ser solidaris. Si aquesta Setmana sortim a acompanyar el gran innocent Jesús, no ens oblidem d'acompanyar i defensar a tots els innocents que en els nostres dies són difamats i condemnats.

Un tercer registre propòs per la Setmana Gran que encetam: no vulgueu acabar la Setmana Gran abans d'hora, no l'acabeu el divendres. Arribau, vos ho deman, al diumenge de matinada. La Setmana Santa no acaba mai malament. No hi acabà la primera, ni ha d'acabar així aquesta propera. Ningú pot amb l'amor. L'amor és el més potent que hi ha en el món, ni la mort és més forta que l'amor.

Els sentinelles feren guàrdia al sepulcre perquè no volien que ningú els robàs el cadàver, però no pogueren contenir el broll vital que en aquell crucificat hi bategava. Josep d'Arimatea tancà en pedra gruixada la tomba de Jesús, però l'esclafit de vida fou superior a la mortalla, i la tomba quedà buida. Els dos deixebles, camí d'Emmaús, comentaven el fracàs que havia suposat el final del qui tenien per mestre, però tornaren corrent a compartir l'alegria del ressuscitat. Tomàs es feu el valent i pretengué no creure, però hagué d'acceptar que el que donava per mort era Vivent i digué "Senyor meu i Déu meu".

No vos detingueu abans d'hora, la història no acaba ni en el crucificat ni en la dolorosa, acaba en l'encontre del victoriós i la seva mare que de goig bóta. Veritat és que la victòria de vegades torba i es fa esperar fins el tercer dia, però arriba. La resurrecció demostra que els tirs poden matar però no vèncer, que la mentida pot guanyar una batalla i a vegades més d'una però no guanyarà la guerra. L'amén final ho diu Déu, no el diu el poder. La mort mata, però no aniquila. La mort existeix de sempre, però no venç mai en ningú, sempre és la vida la que triomfa.

Acab amb un desig: no l'equivoqueu a aquesta Setmana, no l'equivoqueu. Errar la Setmana Gran seria error gran. M'atrevesc a posar una comparança, no sé si serà ximpleria o encert, serà la comparança amb l'escut del poble, l'escut de Manacor; prop d'aquí se'n conserva un d'antic, obrat el 1573 en pedra de Santanyí, procedent de l'antiga Casa de la Vila. Cert que el dibuix d'aquest escut pot ser objecte de dues interpretacions molt distintes, però de les dues, sol una és la legítima.

Quan, als anys vuitanta, vaig estar entre vosaltres, algú de fora poble volent provar-me, o tal volta provocar-me, em digué que jo era rector a una ciutat dolenta i temerària, i per argument em posà el de l'escut. Estic segur que tots vosaltres coneixeu el tipus de broma: "És un poble, em digué l'interlocutor, que es representa amb un cor i una mà, i és que els seus habitants agafen el teu cor i l'estrenyen amb la mà fins ofegar-lo". La meva resposta fou: "Certament, a l'escut de Manacor s'hi veu un cor i una mà, però no l'equivoquis a la interpretació: els seus habitants, posen el seu cor a la mà i el t'ofereixen". No és el mateix una mà que estreny per oprimir, que una mà que s'obri per donar. També la Setmana Santa compta amb dos ingredients: una mort i una vida. No són iguals els dos, un té més valor que l'altre.

Per favor: no l'equivoqueu a la Setmana Santa. Ni a l'escut de Manacor el defineix una mà que oprimeix sinó una que dóna, ni al crucificat de Setmana Santa el defineix el dolor que sofreix sinó l'amor per qui sofreix.

Estic al final de la meva intervenció, i estic per pensar que vosaltres no m'ho perdonàrieu i, sobre tot, no m'ho perdonaria jo, acabar sense fer una referència a aquell que presideix, entrant als Dolors, la

Sermó del Coremer

24 de març de 2018, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

capella esquerra del travesser, em referesc al Sant Cristó de Manacor, aquell condemnat a mort, aquell innocent condemnat, aquell que els homes pensaren haver mort i Déu ressuscità; aquell que, quan era infant de calçó curt, els meus padrins materns m'ensenyaren a besar-li els peus; aquell que, quan de més gran, essent rector al poble, cada dia el meu cor va invocar amb pietat; aquell que una vegada més presidirà la vostra solemne, i ensems entranyable, processó anyal de divendres sant. Des del Convent, així com toca, que és amb el cor a la mà, el record, la pregària i l'estima al Sant Cristó de Manacor.

Bon inici de la Setmana Santa, i bona Pasqua!

Mn. Joan Bauzá i Bauzá ⁽¹⁾

1

Mn. Joan Bauzá i Bauzá nasqué a Vilafranca de Bonany l'any 1944. Ordenat prevere el 1967, es llicencià en Filosofia i Lletres a la Universitat de València, en Ciències Socials a la Universitat Sant Tomàs d'Aquino de Roma i es diplomà en Ciències i Tècniques de l'Opinió Pública a la Universitat Internacional Lliure "Pro Deo" de Roma. Ha estat professor de la Facultat Pontifícia i Civil de Teologia de Lima (Perú), del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca, de la Universitat de les Illes Balears i del Centre d'Ensenyament Superior Alberta Giménez.

Va ser rector de les parròquies de Nostra Senyora dels Dolors de Manacor, de Sant Antoni de la Platja de Can Pastilla, de Sant Joan Maria Vianney de Lima (on fou missioner des de 1991 a 1996), de Sant Alonso Rodríguez de Palma i del Seminari Major de Mallorca. Vicari episcopal de la Diòcesi de Mallorca i vicari episcopal de l'Arxidiòcesi de Lima. Fou nomenat canonge de la Seu el 2002, i n'ha estat degà-president del Capítol Catedralici de 2010 a 2017. Actualment és membre del Consell de Consultors de la Diòcesi de Mallorca.

Ha estat director gerent i delegat diocesà a Ràdio Popular de Mallorca, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, comentarista de ràdio i habitual columnista a la premsa escrita. El 2007 rebé el Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears en reconeixement a la seva tasca com a comunicador radiofònic des de l'espai *Bon dia* de la Cadena Cope Balears.